

Els germans Wachowski intenten reeditar l'èxit de 'Matrix' amb 'Speed Racer', una pel·lícula innovadora

Posen la directa

'Speed racer' s'acosta molt a l'estètica i al ritme dels videojocs, sense oblidar el pop i l'anime' ■ WARNER BROS

Bernat Salvà
BARCELONA

Cinc anys després de tancar la trilogia de *The Matrix*, el superproductor Joel Silver i els germans Andy i Larry Wachowski tornen a formar equip a la pel·lícula *Speed Racer*, que adapta una sèrie de dibuixos animats japonesa dels anys 60 sobre curses de cotxes. Amb la trilogia de ciència-ficció protagonitzada per Keanu Reeves, Andy i Larry van trencar motlles i van posar de moda un estil visual i una manera de rodar l'acció molt imitat: protagonistes que volen, ús de la càmera lenta i ràpida... *Speed Racer* no dissimula les intencions d'impressionar de nou les audiències més

joves i crear escola. Però el còctel integra ara elements molt diferents: des de l'estil visual i el ritme dels videojocs de curses de cotxes, fins a l'estètica pop, passant per la influència de l'anime.

Joel Silver confirma a les notes de producció promocionals del film aquesta intenció trencadora dels directors: "Amb *Speed Racer*, Andy i Larry volien tornar a canviar la forma en què es veuen les pel·lícules, amb cotxes volant per les pistes més espectaculars i desafiants; els encanta trencar motlles, arribar al límit".

Les escenes d'acció (quatre carreres, en total) presenten un veritable festival d'efectes digitals. Els directors utilitzen la tecnologia 3D en el rodatge, que per-

met moviments de càmera impossibles en la filmació tradicional, i fragmenten l'acció en un altíssim nombre de plans. Un dels elements més innovadors és la superposició de primers plans dels protagonistes que es desplacen per damunt de plans generals, d'esquerra a dreta de la pantalla o a l'inrevés, de vegades dos o tres alhora, mostrant les seves reaccions i comentaris.

Per compensar aquest festival visual, els germans Wachowski han apostat per un repartiment solent: els veterans John Goodman i Susan Sarandon, la nova estrella televisiva Matthew Fox (el doctor Jack de *Perdidos*), el nou valor juvenil en alça Emile Hirsch (*Hacia rutas*

salvajes) i la més veterana Christina Ricci.

La pel·lícula pren el nom del protagonista (Emile Hirsch), un jove i intrèpid pilot de cotxes, incapaç de superar la mort del seu germà gran en una cursa de cotxes. Un multimilionari intenta fitxar-lo per a la seva escuderia, però ell s'hi nega i prefereix seguir pilotant el Match 5, creat pel seu propi pare (John Goodman). Aleshores és apartat dels grans premis, però amb el suport la seva nòvia (Christina Ricci), del pilot Racer X (Matthew Fox) i la família (Susan Sarandon interpreta la mare), busca una nova oportunitat en el perillós ral·li en què va perdre la vida el seu germà. ■

Sessió contínua

● Bona

SPEED RACER
Directors: Andy i Larry Wachowski

Intent d'atrapar un públic sobretot juvenil amb un film de curses de cotxes que barreja l'estil *anime*, el *pop-art* i un rodatge en 3-D accelerat i innovador. Els cotxes volen per totes bandes, però també es deixa descansar el públic donant estones de protagonisme als actors en escenes reposades.

Bernat Salvà

CASUAL DAY
Director: Max Lemcke

Smoking room i *El método* han obert el camí d'un nou subgènere; la ficció d'oficina. I *Casual day* continua el mateix camí. Lemcke mostra les misèries empresarials de la nostra societat amb un humor àcid molt ben aconseguit i unes interpretacions, sobretot la de l'histriònic Juan Diego, molt interessants.

Ramon Palomeras

LAS CHICAS DE LA LENCERÍA
Directora: Bettina Oberli

Malgrat ser una història senzilla, la cinta d'Oberli commou, entreté i fa reflexionar a parts iguals. De vegades la simplicitat és sinònim de bellesa. A més, l'actuació de les quatre àvies protagonistes, sobretot Stephanie Glaser, satisfarà tothom.

R.P.

UTOPIA 79

Director: Joan López Lloret
Acostament al somni de la Revolució Sandinista: les expectatives prèvies, l'eufòria inicial i el decebador final de la història. Tot vist des dels ulls d'alguns dels protagonistes i de voluntaris catalans, en un documental alhora poètic i reflexiu.

B.S.

La llenceria d'una anciana revolucionària Suïssa

Ramon Palomeras
MADRID

De Suïssa sempre se'n recorden els rellotges, les vaques i la xocolata; sense deixar de banda que és un dels paradisos fiscals més eficients. Però ara la veterana actriu Stephanie Glaser, de 88 anys, farà oblidar per un parell d'hores els tòpics suïssos gràcies a *Las chicas de la lencería*, un film de Bettina Oberli, als cinemes a partir d'avui, farric de prejudicis i on queda palès que "els anys no són incompatibles amb els somnis", com apunta Glaser.

En una petita vila de tradicions ancestrals, on arribar tard a missa ja suposa un escàndol públic, què podria passar si una vídua de 88 anys muntés amb tres amigues una botiga de roba interior femenina, moderna i amb tocs eròtics dissenyats per ella mateixa? "Trastocar els rellotges", clava rient Glaser. Es tracta d'una pel·lícula comovedora i divertida que ha esvalotat el galliner al país helvètic. És l'èxit més gran dels darrers trenta anys; de fet, va ser nominada per Suïssa als Oscars de l'any passat. Amb tot, va costar trobar els diners. "Qui vol veure un film de velles?", recorda Oberli que li etzibaven cada vegada que trucava a les portes per buscar patrocinis.

Glaser és una de les actrius de teatre i televisió més conegudes del seu país i també ha fet un munt de films, però és la primera vegada que té un paper protagonista. "Ningú no em trucava", raona riallera. "Però amb paciència, una canya i molta constància tot arriba". Ara no la deixen prendre un cafè tranquil·la. Però ja ha aconseguit el seu somni. ■

Crítica teatre

Juan Carlos Olivares

Ho compro

Venedors

D'Edoardo Erba. Dir.: Carles Fernández Giua.
Sala Beckett, 7 de maig

Venedors és un text d'Edoardo Erba, un escriptor dramàtic pluriocupat en tot el que requereixi una línia ben escrita. *Venedors* és el resultat de la seva experiència en un d'aquests mons paral·lels: el

congrés d'una multinacional de productes de neteja. Una oportunitat per descobrir l'aniquiladora maquinària d'un llenguatge creat per confondre emoció i sentit de comunitat amb resultats i objectius. Filosofia d'empresa, en diuen. L'obra comença amb una de les taules de dissecció de David Mamet i acaba amb una crònica lli-sèrgica de Hunter S. Thomp-

'Venedors' és un demolidor exercici sobre la perversió de les paraules

son, l'autor de *Por i fàstic a Las Vegas*. La primera part és un demolidor exercici sobre la perversió -gairebé orwelliana- de les paraules amb personatges que es relacionen entre ells just per

establir combats de poder. Oportunitat excel·lent per al lluïment dels intèrprets. En especial el contundent tall verbal del tauró encarnat per Armand Villén. Després, amb la primera fitxa de dòmino tombada damunt la taula -un estomacat venedor encarnat amb convicció per Rafa Cruz-, Erba orquestra un deliri, un *Alícia al País de les Al·lucinacions*,

menys treballat però interessant per la mutació que provoca en els personatges. Un pas a l'altra banda del mirall ben conduït per Carles Fernández. Una direcció basada en l'ús justificat del ritme, la dicció, el catàleg emocional, la dimensió del gest, i dels recursos escènics, com incorporar amb autèntic sentit dramàtic les projeccions audiovisuals.

